

sit Standpunkt, og saa godt, som jeg maatte kunne det, forsøge at belyse det, skjøndt jeg beklager, at jeg ikke i mindste Maade er Ktyolog. Kommissionen gaar ud fra, at forskellige Redfisker skulle forbydes, navnlig Drivvaad, til dels Halevaad, Strygglid, Plumpstang, Halestang og maaske flere andre. Naar man i den Retning taler om, hvad der er anført for og imod Drivvaad, saa tror jeg, man omtrent vil have sagt det Bæsentlige af, hvad der kan siges med Hensyn til de andre Redfisker. Kommissionen siger nu, at Baadene og disse andre Redfisker ødelægge Ynglen, at Baadene ødelægge Grøden, Bevogningen paa Havbunden, at Baadene ødelægge de Bløddyr, som findes paa Havbunden, og som Fiskene skulle have deres Næring af, og at Baadene endelig ødelægge den gybte Kogn, Æggene, og at man altsaa tilintetgjør Ynglen paa den Maade. Jeg skal tillade mig at gennemgaa disse forskellige Punkter, som Kommissionen saaledes har nævnt. Hvad for det Første den Paastand angaar, at Baadene ødelægge Ynglen, saa finder jeg i N. Smidth's Betænkning, at den største Ødelæggelse af Ynglen finder Sted derved, at man fischer de drægtige Fisk, og at det ofte ikke er muligt Andet end at fiske drægtige Fisk; thi man kan i mange Tilfælde ikke komme til at fiske dem, undtagen paa de Tider, hvor de komme til Kysten for at lege og altsaa ere drægtige. Det oplyses i Smidth's Betænkning, og jeg har ogsaa fundet det i Krøyers: „Danmarks Fiske“, at man kan antage, at der i en Sildehavn findes omtrent 68,000 Æg. Da der nu kan antages at være omtrent lige mange Han- og Hun Silde, saa vil Halvdelen deraf, omtrent 34,000 være det, man tilintetgjør ved at fange hver enkelt Silde. En Silde er, som betjendt, 80 Stykker. Naar man multiplicerer det nævnte Tal 34,000 med 80, faar man 2,720,000. Ved at fange en Silde drægtige Silde vil man altsaa ødelægge 2,720,000 Silde. Nu har jeg læst i de offentlige Blade for kort Tid siden, at man en Nat, — jeg tror, det var under Stevns — har været saa heldig at fange indtil 1000 Silde. Naar man multiplicerer dette Tal med det nævnte Tal, saa faar man ud, at man denne Nat under Stevns ved at fiske 1,000 Silde drægtige Silde har tilintetgjort 2,720 Millioner Fiskeæg eller vordende Fisk. Det er et Tal, som er saa stort, at, naar man gaar videre og tager alle de Fisk med, som fisses Næret rundt, saa kommer man til Tal, som man har Vanskelighed ved at udtrykke og Tanken Vanskelighed ved at forestille sig. Disse Forhold gavede efter Smidth's Anledning til, at man engangovre i Skotland, hvor 40,000 Fiskere beskæftigede sig med at fange Silde, tog under alvorlig Overveelse, hvor vidt man paa Grund af den ganske uhyre Tilintetgørelse af vordende Fisk, som sker hver Gang man fanger

de drægtige Fisk, ikke burde skride til hemmende og forbydende Foranstaltninger. Kommissionen i Skotland kom ifølge Smidth til et Resultat, at naar en saadan Sildebestime kom ind til Land for at lege, gaar en vis Del tabt, nemlig den, som tjener Andre til Næring, dels Novfisk og Novfugle og dels Menneffer. Med Hensyn til det Kvantum, som saaledes gaar tabt, kommer Kommissionen til det Resultat, at kun 5 pCt. blev tagne af Fiskerne, medens 95 pCt. gik til Novdyrene. Det var herefter indlysende, at, naar 95 pCt. af dette Kvantum gaar tabt til Novdyr eller paa anden Maade, og kun 5 pCt. gaa til Fiskerne, vil det være aldeles uden Indflydelse at søge at bringe de faa Procent, der komme Menneffene tilgode, lavere ned; det vil efter disse Oplysninger ingen Betydning have, om man bringer det ned til 4, 3 eller 2 pCt. — Man ser, at, naar disse Drivvaad med smaa Masfer bruges, kommer en Masse Yngel — eller hvad Navn man nu vil give Fiskene, naar de ere komne ud af Æget — med op, og den Tanke ligger da nær, at denne Yngel var bleven til store Fisk, naar den ikke var kommen op med i disse Vaad; men Spørgsmaalet er, om den Tanke er rigtig. Al Næring i Havet har til sin Grundkilde — det tror jeg er rigtigt — de smaa mikroskopiske Planter, af hvilke der findes et overordentlig stort Antal, saa at sige i enhver Vanddræbe. Af disse mikroskopiske Planter ernærer sig atter en stor Mængde mikroskopiske Dyr, som spise hverandre, efterform deres Størrelse tillader det. I det Hele taget hersker der i Havet den frieste Konkurrence i sin mest ubundne Stillelse. De større Dyr spise de smaa, saa vidt som Størrelsen paa nogen Maade tillader det. Efter de Oplysninger, som jeg har fundet hos Krøyer, spare de forskellige Fiskearter paa ingen Maade deres egen Yngel, idet Fiskeynglen i den forskellige Størrelse, som den kan have, spiller en meget stor Rolle som Næring i Havet for de større Fisk og de andre Novdyr. Det er altsaa et Spørgsmaal, om den Masse Smaafisk, man ser bliver trukken op med Vaadene, i Virkeligheden var bleven til store Fisk, hvis man ikke havde taget dem. Jeg har søgt forskellige Oplysninger om dette Punkt, men jeg har kun kunnet finde en Notits hos Smidth om, at Fiskeynglen er efterstræbt i saa stor en Grad i Havet, at kun omtrent 1 pCt. af, hvad der gaar tilgrunde af den, kan siges at tilintetgøres af Menneffer, medens de øvrige 99 pCt. tages af Novfisk og andre Novdyr. Derefter skulde det altsaa ikke være anderledes, end at den Fiskeyngel, som man paa denne Maade tager op, kun for en meget ringe Del vilde være bleven til store Fisk, dersom man ikke havde taget dem op med disse Net, saa at man altsaa ikke kan gaa ud fra en modsat Betragtning og, støttet paa den, træffe forbydende Foranstaltninger mod Brugen af de Net, som der her